

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศิลปะเป็นผลทางสร้างสรรค์ที่เกิดจากการแสดงออกถึงความรู้สึกภายในของคน ถ้าคนใดเคยมีประสบการณ์ทางศิลปะมาแล้ว ก็จะช่วยให้เห็นช่องทางและใช้ประโยชน์ของศิลปะในทางการผ่อนคลายอารมณ์หรือแสดงความรู้สึกของตนออกมาได้ในทางที่พึงปรารถนายิ่ง¹ คนตรีเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีคุณค่าอย่างมากทางการศึกษา การจัดประสบการณ์ กิจกรรมการเรียนการสอนคนตรีได้เหมาะสมกับความถนัดตามความแตกต่างของเด็กแต่ละบุคคล ย่อมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กเจริญงอกงามทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ได้อย่างแท้จริง ตรงตามแนวการศึกษาแผนใหม่ โดยธรรมชาติคนทุกคนจะมีความถนัดพิเศษ (special aptitude) ในด้านต่าง ๆ ดิถีความถนัดกำเนิดในระดัที่ต่างกัน² ความถนัดนี้มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลต่าง ๆ ของคนเราเป็นอันมาก³ ความถนัดทางดนตรีก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทุกคนพึงมีแต่ไม่เท่ากัน นักการศึกษาเชื่อว่า เด็กจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อครูสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ตรงและเหมาะสมกับระดับความถนัดของเด็กแต่ละบุคคล⁴ ฉะนั้น ความรู้ในเรื่องความถนัดทางดนตรีจึงนับว่าจำเป็นและสำคัญมาก ครูจำเป็นต้องรู้ความถนัดหรือศักยภาพทางดนตรีของเด็กแต่ละบุคคล เพื่อให้เด็กเหล่านั้นได้รับการศึกษาที่ถูกต้องและเหมาะสมตามควรแก่เอกลักษณ์

เครื่องมือที่จะช่วยชี้บอกถึงความถนัดทางดนตรีนั้น นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความสนใจพยายามสร้างและพัฒนาปรับปรุงมานานกว่าครึ่งศตวรรษ คะแนนจากแบบทดสอบความถนัดทางดนตรีจะเป็นตัวบ่งชี้ให้ครูสอนได้ทราบพื้นฐานระดับความถนัดแต่ละด้านของผู้เรียน

¹นิรมล ศีรณสาร วารีย์ อ่องสกุล และสันตัก คัดตุนันท์, บทบาทของวิชาศิลปะศึกษา, เอกสารวิชาการ การฝึกอบรมครูใหญ่โรงเรียนเทศบาลหัวราชอาณาจักร, (พระนคร: โรงพิมพ์สวนทองถิ่น กรมการปกครอง, 2510), หน้า 3.

²Edwin Gordon, The Psychology of Music Teaching, (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice - Hall, Inc., 1971), p.4.

³หน่วยศึกษานิเทศก์, การทดสอบเพื่อการแนะแนว, เอกสารการนิเทศการศึกษาฉบับที่87 (พระนคร:2510), หน้า 155.

⁴Gordon, op.cit., p.6.

ผู้เรียนก็ได้รู้ศักยภาพของตนเอง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน การแนะแนวในโรงเรียน และสามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้สมัครเข้าศึกษาหรือทำงานในสถาบันทางดนตรีอีกด้วย ปัจจุบันในต่างประเทศมีแบบทดสอบมาตรฐานที่ใช้วัดความถนัดทางดนตรีมากมายและยังนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายตามโรงเรียน วิทยาลัย และสถาบันดนตรีต่าง ๆ สำหรับประเทศไทยยังไม่ปรากฏมีผู้ใดได้สร้างแบบทดสอบมาตรฐานประเภทนี้สำหรับเด็กไทย ทั้งยังไม่มีการวิจัยใด ๆ เกี่ยวกับความถนัดทางดนตรีของเด็กไทยมาก่อน ถ้าจะสร้างแบบทดสอบมาตรฐานขึ้นเองก็จะต้องใช้เวลาและทุนทรัพย์มาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบมาตรฐานวัดความถนัดทางดนตรีที่ใช้ได้ของต่างประเทศมาทดลองใช้กับเด็กไทย โดยหวังจะให้ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญซึ่งจะนำไปสู่การวิจัยทางดนตรีเพิ่มเติมในประเทศไทยต่อไปและเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบความถนัดทางดนตรีที่เหมาะสมกับลักษณะและวัฒนธรรมของคนไทยในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อทดลองนำแบบทดสอบวัดความถนัดทางดนตรีของซีฮอร์ (Seashore Measures of Musical Talents) มาทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำผลมาวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพของข้อทดสอบแต่ละข้อ ตรวจสอบความเชื่อถือได้และความแม่นยำของแบบทดสอบ รวมทั้งการเปรียบเทียบปกติวิสัยของคะแนนสอบระหว่างนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับ กลุ่มมาตรฐานในคู่มือแบบทดสอบ⁵

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับเฉพาะกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁵ Carl E. Seashore, Don Lewis and Joseph Saetveit, Seashore Measures of Musical Talents : Manual, (New York : The Psychological Corporation, 1960).

เพียงแห่งเดียว เป็นนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน ปี การศึกษา 2515 โดยไม่คำนึงถึงเพศ อายุ เชื้อชาติ และความแตกต่างด้านฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์ในเรื่องต่อไปนี้

2.1 การวิเคราะห์ข้อทดสอบ ทำการวิเคราะห์ข้อทดสอบเป็นรายข้อ (Item Analysis) ทหาระดับความยาก (Level of Difficulty) และอำนาจจำแนก (Discrimination Power)

2.2 การหาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ (Reliability) คำนวณค่า สัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ชนิดความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วย สูตร คูเคอร์ วิชาร์คสัน สูตรที่ 21 และชนิดความคงที่ภายนอก (External Consistency) ด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (Test - Retest) ใช้สูตรของเพียร์สัน

2.3 การหาความแม่นยำของแบบทดสอบ (Validity) ตรวจสอบความ แม่นตรงตามเกณฑ์เทียบ (Criterion -Related Validity) ด้วยวิธีเปรียบเทียบนักเรียน กลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อน (Contrasted groups)

2.4 เปรียบเทียบปกติวิสัย (Norms) ของคะแนนสอบระหว่างนักเรียน สาขิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับกลุ่มมาตรฐาน (Standardization group) ในคู่มือ แบบทดสอบ

ขอตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยนี้ใช้แบบทดสอบของซีซอร์ เป็นหลัก จึงยึดถือตามทฤษฎีของ ซีซอร์ ซึ่งวัดความถนัดทางดนตรีด้วยความสามารถเฉพาะ 6 ลักษณะ เป็นตัวแทนพฤติกรรมความถนัด ทางดนตรีของเด็กไทย ได้แก่

- 1.1 การจำแนกระดับเสียง (PITCH)
- 1.2 การจำแนกความดังเสียง (LOUDNESS)
- 1.3 การจำแนกลีลาจังหวะ (RHYTHM)

- 1.4 การจำแนกความยาวเสียง (TIME)
- 1.5 การจำแนกคุณภาพเสียง (TIMBRE)
- 1.6 การจำทำนอง (TONAL MEMORY)
2. คะแนนที่นักเรียนคนใดทำได้จากแบบทดสอบนี้จะแสดงถึงระดับความถนัดทางดนตรีของผู้นั้น
3. คะแนนของนักเรียนทุกคนเชื่อถือได้ โดยถือว่าทุกคนตั้งใจและพยายามตอบแบบทดสอบตามความสามารถแท้จริงของแต่ละคน
4. ช่วงเวลาที่ทำการทดสอบ ไม่ว่าจะเป็นเวลาตอนเช้า หรือ บ่าย ไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถของนักเรียน

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบของ ซีซอร์ หมายถึง แบบทดสอบวัดความถนัดทางดนตรีของ ซีซอร์ ฉบับแก้ไขปรับปรุง ปี 1960 (Seashore Measures of Musical Talents, Revised Edition 1960)

นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2515 ที่ผู้มได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

คะแนน หมายถึง คะแนนจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางดนตรีของซีซอร์ ที่นักเรียนทำได้

กลุ่มมาตรฐาน หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ใช้ในการหาปกติวิสัยของแบบทดสอบที่แสดงไว้ในคู่มือแบบทดสอบ ซึ่งจัดเป็น 3 ช่วงระดับชั้น คือ ช่วง เกรด (Grade) 4 ถึง 5 (เทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึง 5) ช่วงเกรด 6 ถึง 8 (เทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 1) และ ช่วงเกรด 9 ถึง 16 (เทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ถึง 5 และอุดมไปถึงระดับวิทยาลัย)

ความจำกัของการวิจัย

เนื่องจากการตอบแบบทดสอบของซีซอร์นี้ นักเรียนต้องใช้สมาธิในการฟังเสียงจาก เครื่องบันทึกเสียงเกือบตลอดเวลา 60 นาที การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ ของนักเรียนในวัยที่แตกต่างกัน อาจทำให้ข้อทดสอบไม่ตรงกับความสามารถที่เป็นจริง อัน อาจเป็นเหตุให้ผลการวิจัยเกิดความคลาดเคลื่อนได้ ทั้ง ๆ ที่ผู้วิจัยได้พยายามเร้า (motivate) นักเรียน และ ดำเนินการวิจัยให้มีความสมบูรณ์ที่สุดแล้วก็ตาม